

BIDDEN... HAALT HET IETS UIT?

Hoe gaat het met u, beste lezer? Ik hoop dat je moed en kracht mag vinden om het 'nu' van het leven de nodige vorm en zin te geven. We leven nog altijd in het blijde vooruitzicht om terug samen te kunnen komen om eucharistie te vieren. Niet dat de eucharistieviering iets is waar we recht op hebben. Wel is het het mooiste geschenk dat wij als Christenen krijgen. Na deze dorre tijd gaan we hopelijk dat geschenk des te meer waarderen en beleven.

Geloven gaat verder

Ondanks de lockdown gaat geloven gelukkig verder. Christen-zijn wordt niet lam gelegd door een virus. Ook al wordt er geen eucharistie gevierd, er zijn kansen te over om dit moment in biddende verbondenheid te vieren via de sociale media of televisie. En, onze kerkgebouwen die blijven open. Dank aan de mensen die met veel toewijding zorgen dat we in onze kerken terecht kunnen. En ja, mensen vinden rust en verstillings wanneer ze even langs komen in de kerk. In de stilte van een brandend kaarsje verwijlen ze even in gebed. Ik ben blij ze te ontmoeten, broeders en zusters, tijdens een moment van eucharistische aanbidding of gewoon tijdens een stil moment. Jawel, de nodige veilige afstand wordt bewaard. Maar de verbondenheid is des te sterker. Je voelt je niet alleen. Je voelt je gedragen, de één door de ander. Wellicht is dat wel bidden: het leven van elkaar dragen, en het toevertrouwen in Gods handen. Geloven gaat op zo'n wijze inderdaad verder. Op nieuwe en andere wegen weliswaar. Daartoe daagt deze crisis ons wellicht uit: om op een nieuwe manier te groeien in verbondenheid met elkaar en met de verrezen Heer.

Haalt bidden nu iets uit?

Er blijft bij veel mensen de vraag of bidden wel iets uithaalt in deze crisistijd. Zal ons gebed al de gezondheidsproblemen veroorzaakt door de pandemie oplossen? Het zijn heel menselijke vragen. Maar zijn ze wel terecht? Achter dergelijke vragen schuilt veelal het beeld van een God als stoplap. Wanneer wij de problemen niet meer kunnen oplossen, dan moet God het maar doen. God als oplossing voor alle nood! Met zo'n beeld van God voor ogen zal bidden niets uithalen en is het tevergeefse moeite. Dat zegt ook Dietrich Bonhoeffer. Hij kende de gevangenis, het concentratiekamp. Bij momenten kon hij niet bidden, vroeg hij zich ook af of het iets uithaalde. Hij zegt onder andere:

"Onze wensen richten zich op een verbetering van de wereld, ons gebed begint bij onszelf. Hoe sterk verlangen we soms dat de mensen anders worden, dat het kwaad in de wereld stopt en er een nieuwe gerechtigheid komt. Maar met al die wensen richten we niets uit. Alle ommekeer en vernieuwing moet bij onszelf beginnen. 'Ach, dat mijn weg gericht was op het houden van uw inzetten.' Dat is een gebed met een belofte. Dit gebed leidt direct tot de daad, en wel daar waar het het hardst nodig is, bij mijzelf."

Bidden, het maakt van je een ander mens

De woorden van Bonhoeffer zijn duidelijk. Al onze wensen die wij hebben komen veelal voort uit een ervaring van nood en tekort. Maar ons gebed komt voort uit het zuchten van de heilige Geest in ons. Zo worden we door authentiek gebed zelf veranderd. En dat is iets heel anders dan God aanroepen als de gatenvuller voor onze noden. Zo kon Bonhoeffer bidden:

*"Heilige Geest,
geef mij geloof dat redt van wanhoop.
Geef mij liefde tot God en de mensen
die alle haat en bitterheid wegneemt.
Geef mij hoop die mij bevrijdt van vrees en moedeloosheid."*

Daarom is de voorbede zo mooi. Het gebed van de één komt de ander ten goede. Want als gemeenschap, als lichaam van Christus, leven we met en voor elkaar. Ons gebed wil als een vangnet zijn waarin we elkaar dragen en verder dragen. En dit vanuit het vertrouwen dat God, ons grote vangnet, ons draagt in zijn grenzeloze Liefde. Zo verbindt bidden mensen met elkaar. Zo worden we mensen naar Jezus' hart. We worden andere mensen omdat we antwoord geven op zijn boodschap. Zo wordt onze zorg en aandacht om elkaar voelbaar. Dat bidden, dat haalt wel degelijk iets uit.

Johan Loones

(alle reacties welkom bij Johan.loones@skynet.be)